

CULTURA POPORULUI

Ziar pentru răspândirea ideilor Asociației „CULTUL PATRIEI” de sub Președinția D-lui MARIN ȘTEFANESCU Profesor Universitar

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, profesori, studenți și călători... 300 lei
„ autorităților căsușă... 200 „
„ instituțiilor particulare și de stat... 400 „
Iar dela 500 lei în sus, pentru sprintsitorii acestei foi

„LUMINEAZĂ-ȚE ȘI VEI FI:
VOEȘTE ȘI VEI PUTEA”
C. A. ROSETTI

GENERALUL NICOLAE PETALA REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16 București
București, Noembrie-Decemberie 1930 DIRECTOR: VINTILA AL. ARDELEANU
ANUL X. Nr. 339-340 Apare în fiecare Duminică

De ochii oamenilor

Nu este o taină pentru nimeni că multe lucruri se fac, nu pentru că cineva ar avea mare dragoste de ele și că l-ar trage inima să le vadă primite numai decăt în largul lumii, ci pentru că să se afle în treabă și să albă în fața altora înfățișarea că face și ei ceva pe lume. Această înfigere la lucru, nu din plăcere pentru acel lucru, nu din dorul de a vedea lumea fericindu-se cu el, este o mare pacoste în zilele noastre. De acela și vezi multe lucruri puse la cale, multe așezăminte înființându-se, dar care nu merg cum trebuie, fiindcă nu e suflet, nu e în ele așternerea traică la o muncă pe care al iubi-o, ci numai zbaterea ca să fie văzut de oameni.

Este mult de când Măntuitorul lumii a înflerat săvârșirea lucrului numai de ochii lumii. Lucrul trebuie să-l iubești pentru vrednicia lui, pentru folosul pe care-l aduce, pentru înălțarea pe care-o aduce vieții obștești. Dacă nu este așa, al, numai nălcuirea trebii, dar nu treaba însăși.

În țara noastră, oamenii de multe ori se înghal prin zarva care se face în jurul unor lucruri. Ai crede că cine știe ce mari isprăvi se săvârșesc. Și cu toate acestea, când privești de aproape, vezi că e numai o spolială.

La noi nu e o cumpănă dreaptă între oficial și real, adică între ceia ce se strigă din înaltul subiebor că se face și între ceia ce se adevărat este. Neopotrivirea aceasta este și marea fărâncie a vieții noastre obștești. În țările luminate, când spul de numele cutărului așezământ, te și aștepți să găsești în el ceia ce trebuie să albă. Și în adevăr are. La noi, în foarte multe astfel de așezăminte, care au nume cași cele din străinătate, de fapt de multe ori te păcălești. Rare ori găsești tinerea pasului între ce e înăuntru și ce se spune afară, adică să meargă amândouă cu aceeași sprinteneală.

Zici de pildă, Ministerul cutare. E același nume ca și la Ministerul francez ori la cel englez. Dal de aceleași nume de serviciu. Dar oare vor fi fiind serviciile îndeplinite la fel?

Ași găsești ca la noi lucrurile merg greoi, turcește că se lucrează tembel. Iată că și cuvântul aceasta de „tembel” îl avem dela cel care ne a viața tembelă, viața de gură-cască, adică dela turci. Luăm numele așezămintelor dela apusenii, dar treaba pe care o facem în ele este amestecată cu multe apucături turcești.

Numai în vara aceasta căte ciudățenii am citit prin ziare despre felul turcesc cum se lucrează în multe așezăminte ale noastre! Unul se plânge de vremea din cale afară de multă pe care a perdut-o la Vama Poștei din București ca să scoată niște lucruri de rând. Cifind scrisul lui, mă gândeam că eu am avut deseori a face cu alte vâmi.

Odată pe când eram preot la Baden-Baden, ne-a venit o mare comandă de veșminte bisericăști cumpărate în Rusia, la Petersburg. Se înțelege că era o marfă rară, pentru neam numai văzută, din pricina aceasta, poate grea de

prețului. Cu toate acestea ce lute a mers! Nici vorbă de zilele pierdute de care se plânge ceia scria astă vară la ziar și pentru aceasta își bătea joc de vama noastră.

Doar și eu am fost scârbit de multe ori despre mersul pe la Ana și Calafa pe care-l îndurî când al de scos ceva dela vama noastră. E adevărat că acum am mai scăpat. Dar vai ce păteșce ceia sunt bleși oameni obișnuji!

Mă-aduc aminte când nu eram preot și mă apucase dorul învățăturii și prinsesem legătura cu străinătatea și mi comandam cărți să-mi vie de peste graniță, ce mult mă scârbeam cu scosul lor dela vamă! Cât îmi era de mare dorul să mă văd cu cărți, pe atăta îmi era necazul pentru ce păteal cu mersul din birou în birou.

Să ferească Dumnezeu!

Cică să nu se fure... Unde însă sunt forme multe e semn rău, că acolo sunt și matrapazlăcuri mai multe. Căci dacă nu este la mijloc paza prin suflet, toate celelalte nu pot păzi. „De nu va păzi Domnul casa, scrie la Cartea Psalmilor, în zadar se ostenește cei ce păzesc”, iar Dumnezeu păzește prin sufețele oamenilor care ascultă de El.

Tot astă vară, unul arăta la ziar cum se lucrează în Casa Pensilor în București. Dal cererea și aștepți dezlegare și răspuns.

Ași! se trece la dosar. De ce? Pentru că nu te-al mai dus să vezi de ea... De unde rânduiala aceasta ca să mă duc, să trag pe oameni de mână, să înțreb ce e cu cererea mea, nu știu. Dar iată, așa e legea turcească, și deși al așezământul ca la Paris, al însă cele din năuntru ca la Teheran.

Era să zic „ca la Constantinopol”, dar m'am oprit fiindcă știu că și acolo unele lucruri merg mai bine ca la noi.

Zilele astea mă întrebă cineva că de ce nu pun telefon la casa. Am răspuns că telefon și radio nu pun, fiindcă nu potface să amzbărânaială la ureche. Destul o aud pe stradă și sunt sătul de ea. Acasă îmi trebuie liniște. Cum plămânul are nevoie de aier, așa capul are nevoie de liniște, ca să poată lucra. Iar cât privește de telefon, am spus, nu vreau să mă îmbolnăvesc de necaz tot așteptând să mi să răspundă și să nu capătărsăpuns. Mă lipesc de el. La Constantinopol, acum 7 ani, ceream numărul la telefon și în 3 secunde aveam răspunsul. De când am văzut că și la Constantinopol e mai bine, aproape nici nu mai umblu cu telefonul nostru.

Prin urmare al telefon și atâtea alte așezăminte ca în toate țările, d'apăi dacă nu umblă cum trebuie! Una e la chip, alta e la umblat.

Impăcarea celor dinăuntru cu cele dinafară este una din marile noastre nevol și asta cine știe când se va face! Niciodată, dacă nu e silim să fie mai bine. Pentru că însă așa cum este nu e bine, trebuie să muncim pentru a schimba năravurile vechi și a intra în șivăul de viață unde ne găsim nu numai cu chipul trebii, ci și revărsarea ei.

Prin urmare grele! Pretutindeni, s'a cubărit: laconia, șiretenia, pisma și căte alte patimi ucigătoare, care duc pașii vieții noastre, către făgașul pieirii sufeții. Lupta pentru căpătăială pe căi necinstite, e la întrecere. Nu se mai pomenește nicăieri, dar absolut nici la cei mici și nici la cei luminați, ca rostul vieții să fie călăuzită de gândurile bune și curate. Toți luptă pentru unul și același scop: îmbogățire ori mijlocirea vre unei situații grase, ca mai apoi sătui de bine și satisfăcuți de toate blestemățile modei să răde de cei mai necăjiți.

Gospodăriile mândre și situațiile, nu se fac sau se căștiță prin trudă și muncă, ci se capătă în osiebre de către trăpădușii electorali, șireții, lacomi și hoții.

Viața nouă și grea de acum, e pornită la fiere împrumutare, căte tre gânduri de rea credință și alte patimi, care dă ocazie a se înmulți păcatul sufețelilor noastre.

Faptele și virtuțile legilor firești, care sunt mijloacele către adevărata fericire, stau ascunse și nu se mai întălesc decât la rare persoane. Răul și-a întins rău colții în firea omeniiri și sapă cu mult spor la ucidera noastră.

Simțirea cea bună, e întunecată de curentul răului!

Oprii-vă mersul intereselor fătice și cugetății seriose o clipă, în ce situație ne aflăm! Desbrăcați-vă de haina gândurilor rătăcite și primiți din nou cuvântul de aur al bisericii!

Să ne desmetecim o clipă din această greșită cale căutându-o pe cea bună, pe aceia care suntem siguri, că vom căpăta credința cea adevărată, fericirea și mântuirea de veci! Să ne prime-nim sufețele încărcate cu focul patimilor de acum și numai luminăți complet de aceste răutăți putem pași cu încredere la o nouă viață.

Atât! „Cine are urechi de auzit să audă”.

C. GEORGESCU-Obrejița

Pacea

A adormit Bethleemul. Nu se mai aude sgomotul de peste zi. Săracul și bogatul, cămătarul și datornicul, stăpânul și robul, asupritorul și cel asuprit obosiți de grijile de peste zi, de zizanii și dușmănie, toți se odihnesc în brațele somnului. Noaptea a învalint misterios pământul cu linișoiul ei. Stelele revărsă lumina lor lină și vorbesc inimii de o taină nepătrunsă.

Și iată că în noaptea aceasta tainică păstorii uimiți aud corul Ceresc: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace” și ochii păstorilor văd privilegiata ne mai văzută a unirii Cerului cu pământul. S'a săvârșit marea taină a împăcării Cerului cu pământul păcătos. S'a născut Acela întâiu Care din veac era pregătita mântuirea tuturor oamenilor.

Pacea s'a pogorât pe pământ. Dar noaptea a trecut, Bethleemul s'a trezit și iarăși sgomotul a cuprins orașul, iar dușmănia și-a ridicat capul. În curând după aceasta a curs sângele nevinovat al pruncilor. Dar chezășia păcii fusese adusă pe pământ.

Președintele împărtășii lui Dumnezeu a fost vestită oamenilor. Cuvântul dragostei și al păcii bătea în inimile oamenilor. Tebuia numai ca inimile acestea să deschidă larg ușile sale și s'a-primisecă pe Hristos, Care chiamă la Sine pre toți cei însărcinați și făgăduind tuturor „jugal bun și sarcină ușoară”. În cuvântul aceasta al dragostei a și fost chezășia păcii pe pământ și împăcării cu Dumnezeu.

Cuvântul Dragostei s'a coborât pre pământ și a fost vestit tuturor.

Dar a încetat dușmănia, pacea între oameni?

Aruncând o privire asupra trecutului omenirii, îți amin-tești de cuvintele Blandului Învățător: „n'am venit să aduc pre pământ pace ci sabie”. Cât de stranii răsună. Cuvintele acestea pe buzele Aceluia, la naștea Căruia, ingerii au făgăduit pacea. Inșă istoria omenirii justifică într'ul totul cuvintele acestea. Inșuși „cuvântul dragostei” a devenit mărul discordiei și piatră de cădere a multora.

Unde e pacea pe care au făgăduit'o ingerii?

Pacea aceasta e în dragostea pe care ne-a poruncit Hristos. Cuvântul dragostei a fost spus, a bătut în inimile oamenilor; dar a fost el prinit? În mijlocul aceluia care l'au primi, a fost într'adevăr pace. Dar n'a fost pace acolo, unde inima oamenilor a fost prea îngustă pentru că roagă în sine cuvântul dragostei.

Și noi cei dorim pace să deschidem mai larg inimile noastre, să primim dragostea pe care ne-a dă'o Hristos și vom avea pace.

Și vom duce pacea aceasta altor oameni, vom aprinde inimile lor cu dragoste, vom înmăia inimile aspre și îndurite și atunci vom putea în ziua de astăzi a păcii să strigăm împreună cu ingerii: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și într'ul oameni bună învoire.”

Pr. VLAD BJOLLA

Citiți și răspândiți ziarul „CULTURA POPORULUI”

Imoralitatea ne ucide!

Trăim vremuri grele! Pretutindeni, s'a cubărit: laconia, șiretenia, pisma și căte alte patimi ucigătoare, care duc pașii vieții noastre, către făgașul pieirii sufeții. Lupta pentru căpătăială pe căi necinstite, e la întrecere. Nu se mai pomenește nicăieri, dar absolut nici la cei mici și nici la cei luminați, ca rostul vieții să fie călăuzită de gândurile bune și curate. Toți luptă pentru unul și același scop: îmbogățire ori mijlocirea vre unei situații grase, ca mai apoi sătui de bine și satisfăcuți de toate blestemățile modei să răde de cei mai necăjiți.

Cancerul e o problemă mondială

Statisticile medico-sociale din întreaga lume ne dovedesc matematic că teribila boală numită CANCER, tînde să ajungă una din principalele cauze ale mortalității în lumea civilizată.

În Franța de ex. mor anual din cauza cancerului mai mult de 40 de mii, iar în întreaga lume civilizată peste jumătate de milion.

În prezent Cancerul a devenit o problemă de igienă de importanță mondială.

Chiar sub titlul „Cancerul, problemă mondială” D-rul I. C. Bloodgood, atașat laboratorului de chirurgie și patologie al Universității Johns Hopkins (Baltimore) publică în „Vers la Sante” un articol foarte important de care ne servim și noi în alcătuirea acestei comunicări scrisse.

D-rul Bloodgood afirmă că a-bia de cinci ani maturanul corp medical a început să se ocupe serios de cancer ca problemă de igienă socială.

În general vorbind tot ce se știe despre cancer, se poate expune într'o formă destul de simplă pentru a putea fi înțelese de publicul mare.

D-rul Dan Berceanu în conferința sa „Cancerul” ținută în 1926 la Craiova sub apiciele Societății „Prietenii Științei” și în 1927 la București în 2 rânduri, odată la Fundația Carol I și altă dată la un Ateneu popular, subliniază că e convins că ținerea de conferințe populare pentru marea masă de noi în țară, e unul din mijloacele cele mai eficace de propagandă anticancerosă. Educația populară constituie mijlocul nostru cel mai eficace acum, de apărare contra cancerului.

Educația aceasta e datoarea o-facii orice medic și mai ales la noi în țară valoroșii membrii ai Asociației medicilor, ai Crucii Roșii etc.

Cancerul nu face parte din clasa bolilor epidemice sau pande-

mic. Cancerul considerat înainte vreme incurabil, azi, se știe, că el e vindecabil, 60% din cei operați la timp, sunt salvați de chinuri negrăit de mari și de o moarte timpurie.

100% din cazurile de cancer la piele și buză, azi se vindecă dacă se prezintă bolnavii la timp la un medic specialist.

80-100% de cancer al gurei 70-80% din cazurile de cancer la sân, 70% din cazurile de cancer al stomacului, se vindecă dacă este operat la timp. În ultima fază a cancerului, în zadar se caută azi mijloace de salvare.

Cancerul este orice tumoră care persistă, crește mereu pătrundând în țesuturile care sunt vecine ei făcând distrucție o suprafață mai mult sau mai puțin mare, după caz.

Se răspândește la distanță în corpul nostru, făcând colonii asemănătoare cu tumora mamă, omorând pe individ, dar în chinuri unele negrăit de mari.

Nu ne vom ocupa de origina cancerului, ea fiind în faza ipotetezelor. Credem că e de prisos să înșărim seria lor.

Nici una nu explică origina cancerului, această boală într'adevăr grozavă. Chiar cele trei teorii: 1) embriionară 2) microbiană 3) celulară, alese azi din cele foarte multe emise până azi, se pare că trebuie părăsite.

Cancerul e o boală cu totul aparte. E o boală grozavă, nu-i contagioasă, nu se moștenește, nu se ia prin mănecare sau prin apă și nici prin respirație. Nu există nici regiuni, nici cartiere, nici case cari pot fi etichetate: „Păziți-vă că sunt cancerose!”.

Clima și rasa nu au nici un rol în apariția cancerului. Din nemăratele experiențe științifice, unele foarte importante, reese că există mai multe feluri da cancerului și că apar acolo unde organele și țesuturile ar fi alterate mai înainte, ar exista ceace numim stări precanceroase.

În stările precanceroase, iritațiunile cronice de orice natură (fizică, chimică, mecanică etc) joacă un rol foarte important.

Deasemeni se cunosc grupuri de afecțiuni precanceroase care se pot transforma în cancer. De ex. diferite boli cronice ale pielii ulcere datorite varicelor, arsurile cicatricele, boli de ficat, rănii la stomac etc.

Sunt atâtea chestiuni, cari trebuie cunoscute de public. Lumea trebuie deprinsă să ceară instrucțiuni. Să fie convinsă că pentru a combate o boală așa de teribilă, e nevoie unei educațiuni speciale, învătându-o cari sunt simptomele cancerului, cauzele cari determină cancerul, convingându-o că e necesar să nu se neglijeze, chiar când i se pare că suferința ce o are e prea mică, să se arate la medic; și e necesar să dea obolul ei când i se cere pentru subvenționarea cercetărilor științifice în legătură cu cancerul, pentru cumpărarea de aparate, radii etc.

Astfel poate fiecare cetățean bolnav să beneficieze de tratamentul cel mai nou și cel mai eficace al cancerului, dar mai ales poate fi apărât de cancer, putând fi examinat și operat la timp de diferite afecțiuni ce se pot schimba în cancer.

E bine, credem, ca fiecare spital sau clinică să publice prin presă nu numai prin cea medicală, statisticele care să arate procentul de canceroși și procentul de vindecare a celor tratați la timp.

Cu cât un institut de cancer e înzestrat mai bine cu aparate și mijloace de tratament și investigații mai moderne și suficiente, cu atât procentul de mortalitate prin cancer va scăde simțitor. În Biblioteca Astra secția medicală profesorul Dr. I. Iacobici, a publicat mai anii trecuți o cărțică foarte bine scrisă pe înțelesul publicului și foarte bogată în fotografii elocvente. Aceasta cărțică o recomandăm tuturor cari știu să citească. Cărțica trebuie răspândită în birourile statului, în fabrici, instituții, ateliere armată.

Filmul despre cancer întocmit la noi în țară de Dr. A. Babeș, este un mijloc de educația masei lor foarte important; trebuie pretutindeni proiectat.

Cât mai multe conferințe în public, cât mai multe articole prin presă, referitoare la cancer, sunt absolut necesare azi, după părerea noastră.

Cancerul nu face parte din clasa bolilor epidemice sau pande-

Dr. Od. APOSTOL

Ospetia Vulpii

Fabulă de: Vasile Militaru

Vulpea nu și mai revăzuse cam de mulțisor nepoții și într'o zi, pe negândite, ei veniră: cinci cu toții, Să-i deschidă busna, ușa,
Fiecare, cu iubire, sărăndu-și lung mătusa...
Bucurie ca pe vulpe, astădată, eu nu cred
Să mai fi avut pe lume nici un fel de patrupe.
I-au curs lacrimi cu duimul și de trei ori câte trei,
Calde îmbrățișări primară prea iubiții nepoței,
Căror vulpea, după toate sărutările fierbinti,
Le-a pus masă, ca la Prinți —
Și-au mănecat prea scumpii oaspeți:
Midii, stridii, păstrăvi proaspeți,
Frigărul,
De „uite-o nu-i”
Și-o puderie de pui...
Dar în ziua următoare, sub a prânzului lumină,
N'a mai fost aceeași masă cu atâtea bunuri plină,
Ci, nepoților boeri,
Le-a dat ce a rămas de eri...
Seara, vulpea, cu nepoții, urând la scopul ei s'ajungă,
A început să le deșire o poveste lungă, lungă,
Cu împărați, cu smei năpraznici, cari își au de sticlă casa
Și-astfel a uitat mătusa lu nepoți să mai dez masa,
Iar a treia zi, anume joi se spunc e'ar fi fost;
„Nepoții mai aflară că de masă iar nu-i rost,
Întru cât, de ani, mătusa ține joia pururi post...
Așa dar flămânzi nepoții,
Au plecat atunci cu toții,
Iar pe drum, cel mai cuminte,
A grăit înțelepțește următoarele cuvinte:
Fraților aveți dreptate când, mai eri, spunea un graur:
„Ziua întâia” totdeauna, oaspetele de aur:
„Ziua doua” scude, sigur, și din pref, și din alint;
Oaspetele e argint;
„Ziua a treia” și mai e'lin trece prin a cinstei vamă,
Fîndcă oaspetele nostru nu mai e decât aramă,
„Ziua patra” — adevărul bine între v'ă'n urechi,
Oaspetele e fier vechi:
Iar „a cincia zi” tu oaspete la cămin de nu te'ntorci,
Nu mai ești decât tarțe și ai putea-ți dat la porci...”

VASILE MILITARU

Cămătarii

Vai de biet român săracul, înapoi tot dă ca racul...

Cu toate eforturile ce le-a făcut bietul om, să iasă din căp-cana crizei nu s'a putut... Ci din contră mai rău s'a încercat... în greundu-și și mai vartos starea. Speranțele de altă dată s'au spulberat. Increderea în puterea lui de muncă s'a epuizat. În-1 mai călăuzește acea sfântă lozinică „încrede-te în viitor”, care-l înbărbăta la muncă făcând ca în a sa cale să nu fie obstacol nevinș, să nu existe piedică. Pas cu pas cedează frământat de gânduri... și se despart de sfântul său ogor pe care l-a iubit atăta vreme... Rămânând sărac lipsit poate de pâinea zilei de mâine. Nu există sat unde să nu se întâmple astfel. Cămătarii. (Cu toate că sunt tot frați) au nimicim vraga unui neam—au pus la pământ speranțele lui și îngâmfă—trag sorș—ca și vânturilor lui Ilious. S'au dus și se duc rând pe rând bandiții temuți ai codrului și în locul lor la lumina zilei operează alții mai de temut, mai înșpăimântători. Paraziți ai societății... nu produc nimic în această familie... unde nu-i permis... ca unul să muncească și altul nu. Toți avem datoria de a munci pentru binele țării, căci toți suntem beneficiarii pământului, a numelui de român al legilor țării. Nu numai atât. Înzeștiți cu puțin vicleșug și cu o polță nebulă după arginți... vor să strângă în mână lor (ca și când le-ar fi asigurată veșnicia) toate bunurile pământesti, dorind să vadă pe toți robi s'apcioarelor lor! Zvâr pe stradă posedându-i... de averi pe toți nevoiașii, fără să se gândească „nu înțești voi averi mari pe pământ” nebușe sufletul și se va lua dela tine”, cui vor rămâne toate acestea? Lipsa de prevedere poate a făcut ca țărănimea să se aventureze. Ei au muncit, dorind prin munca lor să îmbogățiască patria, ei și-au făcut datoria, au muncit, dar n'au fost supravegheați de nimeni în special

plugarii de care nimeni nu s'a ocupat serios, lăsându-i să și ducă viața așa singurately, fără ca cineva să-i jaloneze perspectivele. Camăta de nu va fi înfrântă va duce viața noastră la dezastru neașteptat. Se va pierde acea armonie socială ce trebuie să predomine un stat, va schimba viața ritmică a acestei mari familii „societatea”. României nu-i face plăcere ca pentru un număr de geambași de arginți să ruineze toată viața economică financiară Blânzi la vorbă, murdari și diabolici la suflet, te prind în mreaja lor ca un dînț pe bietul pește înfometat. Din sudoarea atător săraci își clădesc palate tolanți în limuzine acești indivizi zădarnici pentru existența statului, în timp ce un biet muncitor rob al soartei, n'are păine, n'are nici farmiturile, ca și bietul Lazăr! În-loc să ne îngrijoreze mai mult lupta economică dintre state, stăm și asistăm la jalnica tragedie internă în favoarea aceluia cari dispresuoc munca socotindu-o ca pe o pedeapsă. Țărănimea își trăește ultimile zile și nu se știe cum va fi ultimul ceas. Dezastru va cuprinde toată înjghebarea noastră, se va înmulți proletariatul și cine știe ce formă vor mai lua lucrurile...
IOAN M. FLORESCU
Învățător

Mă duc cu ele
Când viața-i este o durere
— nu plânge —
Iubește-atunci întreg pământul
Și vet vedea tot flori
— nu sânge —
Și când din flori se vor usca,
Rădăci-l ochi către stele
Și ve-i vedea cum mai lucesc
— nu-s tele —
Și când și stelele se sting
Despică cerul și nu plânge
Acolo nu-s nici lacrimi—tele—
E Zămbeit și tot flori și stele
— mă duc cu ele —
Maria S. Pallade

Sufletul Romănului Maramureșean

In cântec și poezie poporană

Dați voim să studiem cântecul și poezia poporană e destul să ne amintim de evocația poetului Polonez Adam Mickiewicz...

„Sus la poarta Raiului
„Să Adam cu Eva lui
„Și-și plânge greșala lui
„Plânge și se tânguște...

„Birul mi-a pomuncit
„Să mi umbliu cu cuțit
„Și eu mai rău-l am ascuțit.

„Câte care pe drum trec
„Eu cu ochii le petrec
„Numai carul mândrului
„Șade-n vârful dealului...

„Așa o simte el, a trecut-o prin prisma sufletului său așa o cântă, pe o melodie de colind rară...

„Câte sărbători pe lume
„Că Crăciunul nu-i cu nume
„După Crăciun ce urmează
„Sfânt-Vâsii și Bobotează.

Și primăvara când feciorii pleacă în cătune, toate fețele din sat cu făciadării ce rămân să sperde...

„Când am plecat la armată
„Am lăsat mamă și tată
„Și mândra nemăritată.

Și glasul coardelor de cetară se-ngână cu frumosul refren ce s'aude tot mai departe:

„Mândruică și doina
„Dorul leagănă frunza.

Apoi după ce fețele le-au făcut semn cu batista, trimițându-le câte un sărut pe aripa vântului...

„Trist alerg la vale norii
„Iarna când se duc feciorii, și toate sunt cântate pe o melodie rară...

„Cântați pășarele dragi
„Că mândra culege fragi
„Cântați pășarele bune
„Că mândra culege alune.

„Intreba-te-ai mândră dragă
„Dulce-a fost gura'n dambra
„Dulce-a fost bad'ă zău
„De la un iubit al meu.

„Când eram în viața mea
„Ceteră nu-mi trebuia
„Căci aveam gurita mea
„Ceteră-i trebuie strune...

La morții numite femei jlevesc versul celui dus—ca la Români—pe când glasul buciunilor din năinte se îngână cu plânsetul de aramă...

„Spus'ăi mândru' câte-odată
„Că și-oi fa casă din piatră
„Nu grăi mândru' de-acele
„Nu îți fa nici de nuele.

„O suflețe ticălos
„Negru și întunecos
„În viață cât ai trăit
„În rele te-ai prăvălit.

Sau când o mamă își duce în grădina plângerii, feciorul omorât de alți, durerea suflătească e copleșitoare...

„Cântecul Românilor din munți depe malul stâng al Tisei, e o gamă a suferinței...

„Ori când pe Tisa trec pluțași cântând tot pe o melodie rară, ca un ison tânguitor...

„Cântecul Românilor din munți depe malul stâng al Tisei, e o gamă a suferinței, un cântec de dureri și-al plângerii par'că.

„Și ca o incheierea e că pe când dincoace de Carpați se va auzi mai totdeauna un cântec mai vesel...

„Când eram în viața mea
„Ceteră nu-mi trebuia
„Căci aveam gurita mea
„Ceteră-i trebuie strune...

„Când eram în viața mea
„Ceteră nu-mi trebuia
„Căci aveam gurita mea
„Ceteră-i trebuie strune...

„Când eram în viața mea
„Ceteră nu-mi trebuia
„Căci aveam gurita mea
„Ceteră-i trebuie strune...

APOSTOLUL

De obicei numele acesta se dă învățătorilor și profesorilor. Dar apostolul mai înseamnă sprijinitorul unei idei sau doctrine...

„Nu bărește, nu strigă, nu rivnește și nu se descurajază. Pe fața lui plutește adescori un aer de părintească duioșie.

„Nu vrea onoruri, nu vrea glorie, și nu vrea nimic. Laudele dela festivități, bancheturi și promisiunile deșerte ale oamenilor de paradă...

„Într'un sătuc, adevărat, la marginea țării noastre, unde veștile ajung cel mai târziu, unde totul e uitat și răpăsit, pe nemăsuratului și slabiciunilor oamenilor...

„Acest apostol — învățătorul — e tot una cu Neamul și Țara. Dar țara mărțită, România de astăzi îi datorează ceva: recunoștință măcar.

Vizitele Canonice ale P. S. Episcop Lucian al Romanului

În ziua de 8 Noembrie a. c. P. S. Episcop Lucian, a trecut în vizita canonică comunei Mărgineni, Luncani, Grigoreni, Scorțeni...

„La urmă P. sf. Sa bine-cuvînteanz norodul, corul întonează imnul obișnuit, mulțumește în codată părintelui Munteanu și parșesește Scorțeni într'o atmosferă înălțătoare.

„La ora 1 p. m. se serveste masa în localul școlii primare d. n. Pârlot. La masă au vorbit: P. S. Episcop Lucian, d-l Gh. Pop S. Secretar de stat al Ministerului Culeților...

„Cu ocazia acestei slujbi de biserică, a fost hirotonit preot, Diaconul I. Radu din Tecuci.

„La ora 5 și jumătate P. S. Episcop Lucian parșesește Pârlotul, plecând spre Tescani—Bașcău. N. VERDEȘ—NENIVE

„A doua zi la sfințirea Bisericii din Pârlot se adunase cam la opt mii de oameni, P. S. Episcop îmbrăcat în veștiminte, iese în curtea bisericii...

„Cu ocazia acestei slujbi de biserică, a fost hirotonit preot, Diaconul I. Radu din Tecuci.

„La ora 5 și jumătate P. S. Episcop Lucian parșesește Pârlotul, plecând spre Tescani—Bașcău. N. VERDEȘ—NENIVE

Leturghia Credincioșilor

După ce se slărește liturghia catehumenului, despre care am vorbit în numărul trecut, începe liturghia credincioșilor. „Căți sunt credincioși iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm...

Semicentenarul Reg. 29 Inf. Dorohoiu

Regimentul 29 infanterie în fiecare an își serbează paroul în ziua de 6 Decembrie sfântul Nicolai.

Anul acesta s'a dat o deosebită importanță acestei zile, căci tocmai acum s'au împlinit cincizeci ani de existență a bravului regiment.

La această rară solemnitate au luat parte D-I general Prodan, comandantul corpului IV de armată din Iași D-I general Tănăsescu, comandantul diviziei VIII dela Cernăuți...

În sala cea mare a regimentului s'a oficiat serviciul divin de către P. C. Munteanu preotul regimentului...

Cumpărați I biletele loteriei „Culturii Patriei“ Costul unui bilet este 20 lei Tragerea va avea loc în ziua de 16 Iulie 1931

Și ca o incheierea e că pe când dincoace de Carpați se va auzi mai totdeauna un cântec mai vesel mai sălțător, mai plăcut auzului dincoace de Carpați și mai ales pe legendarele plaiuri maramureșene...

Serviciul Religios Creștin La începuturile lui

Până să ajungă la înălțimile minunate la care ea s'a suit prin cuvântările Sf. Ioan Gură de Aur, până să ajungă la înțelegerea de sine însuși despre chipul cum trebuie să alcătuiască un predicator...

„Dacă dădea să se vorbească despre înțelesul, punerea lor într'o lumină pe care Evreii n'o văzuseră. Deci am putea spune că predicarea de atunci e reșezemare pe bucată din Scriptura care se citește...

Advertisement for the religious service 'Cumpărați I biletele loteriei "Culturii Patriei" Costul unui bilet este 20 lei Tragerea va avea loc în ziua de 16 Iulie 1931' with details about the lottery and the service.

Sufletul meu

Sufletul meu, plin De nădărniciul de smola, De păcate și de bouli;

Creșterea vitelor

Unde există un sindicat e creștere, acolo se angajează un controler de vaci, care de 2 ori pe lună va asista o zi întreagă la mulsul vacilor.

CRONICA EXTERNA

Mitropolitul Antonie din Carlovăț, președintele sinodului arhiepiscopesc al Bisericii ruse ortodoxe din străinătate, a adresat un apel...

Lacrimi de recunoștință

Școala și învățătorii de altădată. Județul nostru, Bacău se poate mândri cu mulți învățători...

Nebunia Roșie

Toată lumea se plânge la noi de scăderea prețului cerealelor, și pe drept cuvânt. Nu e numai plângere, ci o adevărată nenorocire...

Sufletul meu da, Vesnic duce O cumplită Lipsa

Sufletul meu nu se sărăgește-Șade.

Sufletul meu e miloagul Care purare cerșește În cuprins duhoințesc.

CRIDIM

PROFILE DĂSCĂLEȘTI

Un dascăl este un apostol-a postol de lumină. Când dascălul iese este un mare cărturar...

Pe urmă se calculează și mijlocia grăsimii găsită în lapte...

Vacă bună trebuie să dea 2500-3000 litri de lapte pe an.

CRIDIM

I. GH. LUCESCU

și alte specii de paraziți care sunt produsele neglijenței omului.

Aceștia sunt și mai periculoși. Noi am avut ocazie să trecem prin asfel de experiențe...

Aslăzi, după 19 veacuri!

Aslăzi, după 19 veacuri și ceva, stând și privind la această problemă, trebuie să fim cu înfrigurare.

de proveniența și urmarea existenței lor.

Și atunci să putem face față acestor „insecte” parazitare, care ne distrug din punct de vedere moral...

Despre Secte

Cuvântul „insectă” cred că ne e cunoscut, căci se aplică la anumite viețuiri. Dar „insecte sufletești” n'am bănuț că ar exista.

Persecuțiile din Rusia Sovietică

1. Scrisoare din Geneva.

Geneva nu rămâne, niciodată nepășitoare când este vorba de dreptate și de ajutorarea celor prigoniți. Mișcarea mare de indignare, împotriva persecuțiilor religioase din Rusia, care se ridică în Anglia și se întinde în Franța, s'a ivit și la Geneva, în ultimele săptămâni ale anului 1929.

La 20 Decembrie, în urma invitației Societății ruse din Elveția, reprezentanții tuturor Bisericilor creștine s'au întrunit la Ateneu, pentru a se asculte o conferință a Doctorului *Lodjinski*, despre crucele săvârșite împotriva creștinilor din țara bolșevică. Pe zidurile sălii, tablouri, scoase din ziarul *Furad Dumnezeu*, labeau privirile celor de față.

Foarte bine documentat Dr. *Lodjinski*, colaboratorul d. lui *Th. Aubert*, prezidentul *Intelegerii Internaționale contra Internaționalii III*, a zugrăvit, în fața ascultătorilor săi, starea înspăimântătoare a Bisericilor din Rusia Cece suferă nu numai membrii Bisericilor ortodoxe; credințioșii tuturor confesiunilor: catolici, protestanți, fără a mai vorbi de Evrei și Mahomedani, sunt prigoniți, chinuți, cu o cruzime care reamintește persecuțiile din vremea lui Neron sau Caligula, sau grozavele cruzimi ale Inchiziției.

Dela țărani germani, cari au izbutit să fugă din Rusia, aflăm istorisirii de fapte înspăimântătoare, necunoscute până acum. Temple, biserici, moschee sunt închise sau prefăcute în localuri de desfășurare în cluburi comuniste. Preșii, cari n'au dreptul la locuință, mor de foame și de mizerie. Nu numai învățământul religioasă este oprit, ci în școli, copii sunt învațați să supravegheze și să însemne pe camarazii lor cari ar da dovezi de religiozitate.

În înspăimântătorul câmp de concentrare din insula *Solovki* mi de mucenicilor mor în chinuri neșpușe. Organizația celor „Fără Dumnezeu”, lucrează — prin toate mijloacele, presă, învățământ, legislație, — ca să distrugă orice idee de religiozitate și să ucidă sufletul omenească, pentru a forma o națiune de ateți și materialişti. Aceasta e o adevărată cruciată în contra religiozității. După ce Dr. *Lodjinski* și-a isprăvit conferința, Arhiepiscopul *Orlov*, în fața unui mic altar improvisat, a slujit un *Pavostas* pentru cei căzuți în persecuție.

În aceeași seară, — la Londra, în marele *Hall-Albert*, în fața unei mulțimi de 8000 de persoane, — s'a ținut adunarea de protestare organizată de „Comitetul creștinesc de protestare” și care a fost prezidată de Lordul *Glasgow*.

D. Th. Aubert, prezidentul *Intelegerii Internaționale contra Internaționalii III*, părintele *Gough*, Dr. *Hertz*, mare-rabin al Angliei și felurii reprezentanți ai tuturor Bisericilor, au luat cuvântul și au vorbit despre organizarea unei cruciate de apărare libertății credinții în Rusia și despre solidaritatea creștină.

De atunci, se știe, mișcarea s'a întins la Paris, unde, în sala *Wagram*, s'a ținut o mare adunare de protestare prezidată de pastorul deputat, *Soullier*.

De altfel, lupta dezlănțuită se întinde și totul ne îngăduie de-a nădăjdui că ea va lua formele unei organizații internaționale. Geneva se pregătește să aibă o mare manifestare publică în primele săptămâni ale anului. Nenorocii creștini din Rusia sunt, în sfârșit, auziți, după ani de prigoniere! Este timpul ca un mare val spiritual să ridice creștinătatea, că cei cari cred în

Dumnezeu se'njunga la lupta pe moarte (căci la aceasta năzuiesc Sovietele) între o lume fără Dumnezeu, cufundată în întunecuri materialismului și lumea care aparține încă și'n care strălucește o rază din Lumina Sa.

Trebuie, cum spune și prezidentul *Intelegerii Internaționale*, „ca credințioșii să arate o tărie mai mare ca aceia a dușmanilor, ca credința lor să fie mai puternică decât necredința bolșevicilor”.

„Victoria, prin care lumea va fi biruită, este credința noastră”.

Ca o întregire la acest articol, dăm aici traducerea a câtorva declarațiuni mișcatoare, a unui pastor din Rusia, după *Protestantische Rundschau*, din Berlin, ianuarie 1930:

„Timpul pe care-l trăim este aspru și'ntr-unec. Noi știm că el trebuie să vină. Când începem să desfășurăm firele din care este țesut, noi putem să urmărim pe fiecare din ele de-alungul veacurilor. Acest timp este soarta noastră, neîndurat în complexitatea sa de cauze și de efecte.

Dar este deasemeni o cărmuire a lui Dumnezeu. Dumnezeu este desigur, așezat pe scaunul său de țesător și țese gândurile sale bune și îndurătoare. Noi rămânem liniștiți și așteptăm. În acest timp, este greu de trăit și mai greu încă de lucrat într'un asemenea timp.

„Este greu de trăit. Noi suntem socotiți ca un element nefolios și vătămător și lipsiți de toate drepturile. Nu putem fi membrii nici unei societăți de consumație națională sau comunală; n'avem nici o parte la treburile publice; suntem îndepărtați dela toate drepturile cetățenești; avem de îndurat foarte multe sarcini și impozite. În timp ce un lucrător sau un funcționar nu plătește, după salariu său, decât o chirie lunară dela 10 la 85 Kapeici pentru un metru pătrat de suprafața locuinței, un pastor, ori care ar fi venitul său, este obligat să plătească, pentru aceeași suprafață, dela 2 ruble și 15 Kapeici până 6 ruble și 45 Kapeici.

Nici un cleric nu poate îndeplini, vre-o funcție publică, nici un copil de preot nu-i admis într'o școală superioară. Este greu de trăit și mai greu încă, de muncit. Orice religiozitate este izgonită din viața publică. Ea este orosită în biserici și'n casele particulare.

Suntem autorizați încă de-a predica Evanghelia la adulții în biserici, însă nu la copii. Și foarte adesea, cei mari se tema de-a veni la Biserică, căci sunt amenințați să nu mai manânce nici o pâine dela Stat, dacă fac dovadă de sentimente religioase.

S'a putut întâmpla, în timpul din urmă, că o ceată, de membri ai Bisericilor, de altfel oameni de treabă, să înceteze de a mai lua parte la administrarea parohiei, de frică de a nu-și pierde funcția și pânea. Este greu de-a munci: ura contra lui *Hristos* este mare, și frica oamenilor sporțește printre eredinții.

„Gândul ne chinuie că nu suntem în stare pentru a ne mântui, într'un asemenea timp, credința pe care Dumnezeu a pus-o în noi. Binecuvântată să fie, deci, oricine ne întărește mâinile trudite și genuchii subrezi, care nu se mulțumeste de-a îndemna să rămână închise, pentru că Dumnezeu nostru vine, desigur, cu ajutorul său, însă care ne aduce, deasemeni, din nou, dovada simțită a dragostei sale frățești”.

2. Sub semnătura lui *Peter*

Iustus, die Claristische Welt din 4 ianuarie a. c. ne dă amănunțite mișcatoare despre viața din Rusia, aduse de coloniștii germani cari după multe suferințe: a putut să scape din iadul sovietic.

Aceștia sunt martori oculari, cari povestesc ceace au văzut în satele lor. Se știe că unul din scopurile urmărite de comuniștii ruși este distrugerea religiozității. Nu dintr'o singură lovitură, ci în chip treptat, Bisericile au fost, dela început, declarate ca proprietatea Statului și stăpânirea lăsată parohiilor. În schimb, acestea aveau de plătit un impozit. Suportabil la început, el devine, din ce'nce mai mult, copleșitor, până ce depășește puterile parohiilor. Când ele nu mai pot plăti, sunt expropriate de bisericile lor, cari sunt prefăcute în muzee sau în club comuniste. Fără silnicie, desigur. Acelaș lucru se întâmplă cu clericii. Sunt împovărați cu impozite din ce în ce mai mari, până ce nu mai pot să-și practice misiunea lor.

Dacă se plâng Guvernului Central, li-se răspunde:

„Sunteți un element nedorit și vă vom scoate afară!” — nu cu Knut și cu rubla.

Școlile de duminică sunt oprite; nici un învățământ religios nu trebuie să fie predat copiilor mai mici de 18 ani. Cine are o funcție în Biserică (fie același (crist) pentru dreptul de vot. Într'a fi lipsit de acestea, înseamnă a fi lipsit de pânea. Nici un membru al unui sindicat profesional (și orice funcționar) nu trebuie să intre în vre-o biserică. Orice adunare într'o casă particulară, pentru citirea Bibliei sau rugăciune, este oprită cu ultima strictețe. Săptămâna de cinzi zile, cu ziua de odihnă se deosebește pentru fiecare categorie de lucrători, — a desființat Duminica. Cine și declară religiozitatea nu poate să mai gâsească nici lucru, nici pânea. El nu poate să-și împlinească nici o funcțiune, nici să câștige, nimic să cumpere.

La școală, învățătorii, ca și toți ceilalți membri ai sindacatelor profesionale, trebuie să lupe cu energie, pentru Revoluție și împotriva Religiozității și să facă, printre școlarii lor, o propagandă antireligioasă activă. Învățătorii din coloniile germane nu s'au grăbit la așa ceva. Atunci, unul după altul, cei mai evlavioși, au fost concediați. Dela învățătorii de școală primară și până la profesorii de școală înaltă, toți trebuie să fie șpuși, dintr'un timp în altul, la un examen politic. Una din primele întrebări este aceasta: „Crezi în Dumnezeu?” Dacă răspunsul este afirmativ, întrebatul este dat afară. Scos din sindicat, el își pierde locul și pânea.

În sate, viața devine de nesuferit. După planul, celor „cinzi ani”, început în Octombrie 1928, toată plugăria rusească trebuie să fie colectivizată în 1933. Adică nu trebuie să mai existe exploatare agricolă individuală, ei numai exploatare colective, „fabrici de grâu”.

Ca și în industrie, unde niciun lucrător nu trebuie să mai aibă atelierul său, ci trebuie să lucreze, în comun; la fel și țărani trebuie să se grupeze în colectivitate, pentru a exploata împreună mari ferme. În această sursă de deșănțare a început. Scopul este „Comuna”, deplina comunitate a averii tuturor participanților, sau „ce-i al meu” și „ce-i al tău” nu vor mai exista, nu numai în celăce privește pământul, instrumentele, mijloacele de exploatare, ci încă în celăce privește casa, gospodăria, înbrăcămintea, patul și chiar femeia și copilul.

O comunitate de viață fără Dumnezeu, fără credință, fără obiceiuri, fără morală, în „Comuna să-tească” nu sunt primiți decât acei

cari renunță la Dumnezeu și Biserică... Desigur, satele germane au rezistat acestui sistem. Atunci s'a întrebuințat, deasemeni, politica nefundată a impozitelor. Țărani cei mai avuți au fost impuși la taxe pe care nu le-au putut plăti.

După o păsuire scurtă, impozitul rămânea neplătit, se mărea de cinci ori, cu ordin de plată în trei zile. După aceia se scoatea la licitație celăce posedea „nesupusul”: vite unelte (agricole), case și mobile. Adjudecătorul era de obicei comuna sovietică, cu un preț care nu se ridică nici la a zecea parte din sumă. Cu'ncepere din august 1929, acest sistem a încetat și toate averile au trecut direct la comună. Cât privește pe țărani despoiați, era aruncat în stradă, cu femeie și copii și era siliți să părăsească satul natal.

Coloniștii, de origine germană, s'au hotărât să se expatrieze. Urmează articolul pe povestește calvarul pribegiei. Tot ceiace le-au mai rămas cei mai îndrăzneți, vând pentru o bucată de pânea și vin la Moscova cerându-și pașaportul, ceiace li se refuză. Cu toate acestea, numărul lor crește. Gara din Moscova le este interzisă; o parte trag în apropierea grânilor, cu puștina ce l-au putut salva, așezându-se într'o pădure. Sunt până la 13.000, tremurând de frig și răbdând de foame.

Unul dintre acești nenorocici, cărui i s'a luat totul, și care a plecat la drum cu femeia și copiii, scrie următoarea scrisoare: „Fără patrie și bani, voim să murim cu toții. Voim să mergem la Moscova, să pospim în pădure și să așteptăm. Dacă omeniirea are nevoie încă de martiri pentru credința lui *Hristos*, noi ne vom da viața, cum de-a ne-am dat fără murmur, tot ceia ce avem. Dumnezeu să ne ajute. Rugați-vă pentru noi, de și noi nu suntem descurajați de suferință. Noi nu suferim singuri. Sunt cari au murit, alții au înnebunit. Creștinii sunt prigoniți cu asprime. Dumnezeu să fie lăudat, cu toate acestea, în veci. Dacă trebuie să murim cu copiii noștri, cântați pentru noi, în inimile voastre, un cântec de jale. Este cea din urmă rugăminte a noastră”.

Sunt feținuți în Rusia, cu tot pașaportul care li s'a eliberat, în urma intervențiilor din străinătate. La 15 Noembrie, 230 din ei, printre cari cei mai mulți intelectuali, au fost arestați și trimiși în Caucaz. La 18 Noembrie, guvernul hotărâse a trimite pe coloniștii în Siberia și'n Ucraina; familiile au fost risipite, copiii desprânziți de părinții lor, 600 de bărbăți, cari au încercat să se opună, au fost aruncați în închisorile din Moscova. 8000 de acești oameni sărmani au fost îngrămădiți, unii pe alții, în vagoane de marfă (foarte mulți deja își plătitiseră pașaportul), și îndreptați spre Siberia, ghiciți în ce condiții.

Aceste transporturi au încetat, în sfârșit, la 25 Noembrie, sub presiunea guvernelor străine, și cei 5.000 cari au mai rămas încă, au fost autorizați să plece, fără nici un ban, spre necunoscut. Aceste colonii, de origine germană, stabilite în Rusia de 150 ani, numără aproape 1.000.000 de oameni, și apelul lor după ajutor începe să miște lumea civilizată întreagă.

Alianța evanghelică universală
Comitetul secțiunii Franceze
47, st. Clichy, Paris (IX).

PENTRU RUSIA.

În fața tuturor durerilor și suferințelor ce'ndură Rusia, la care se adaugă prigonierea îndreptată contra credințioșilor și contra tuturor Bisericilor creștine, și care între tot ceace au cunoscut veacurile trecute, noi ne simțim miș-

cați în adâncul cel mai mare al ființei noastre.

Dar aceasta nu pentru că noi suntem fără putere și că trebuie să fim neșpuși! Ne rămâne puterea neșpuși!

Strigăm lui Dumnezeu pentru ajutorul celor prigoniți.

„Să ne aducem aminte de acei cari sunt în lanțuri, ca și cum noi am fi închiși cu ei”.

Nu înseamnă că facem politica când ne rugăm pentru acei cari sunt chinuți și mor de frig, foame și rău tratament. Din inimile, casele și templele noastre, să se ridice, către Părintele familiei omenesci, rugăciuni fierbinți și stăruitoare pentru această netericită Rusia.

Comitetul Alianței evanghelice secțiunea franceză

Președinte,

F. CHRISTOL

3). D-I Proșanov, unul dintre capii însemnați ai protestantismului din Rusia, în timpul cătorii sale făcute de curând în Europa, a arătat cum protestantismul a înaintat în țara Sovietelor.

Creștinii evanghelici numără la 6.000 de comunități și câteva milioane de credințioși răspândiți în toată Rusia.

Baptiștii ruși sunt, deasemeni, numeroși. Ceace este mai vădit, este spiritul care însoțește pe toți acești creștini.

Biserica ortodoxă n'are o atitudine dușmănoasă, ci dimpotrivă. Informații din Izvor sigur, ne aduc numeroase pilde de conlucrare între adepții feluritelor credințe. Un preot din guvernământul *Cernicov*, la o întrunire a ortodocșilor și a baptiștilor, a spus: „Fraților, timpul este rău ales pentru discuții și rivalități; noi trebuie să rivalizăm, nu în dușmănie, ci în dragostea creștină”.

În urma acestui apel, a fost încheiată o înțelegere între ortodocși și baptiști pentru ca să se ajute.

De altfel, lucru curios, un Comitet: a fost alcătuit din care fac parte Ortodocșii, protestanții, musulmani și sioniști. Membrii săi au publicat următoarea declarație:

„Cu toții suntem frați, pentru că toți credem în Dumnezeu, ori care ar fi deosebirea noastră în felul de-al adora”.

Și autorii încheie studiul său prin aceste cuvinte: „Rusia întregă a fost împărțită în două tabere: pentru Dumnezeu și împotriva lui Dumnezeu”.

(Le Christianisme au XX-e siècle, 2, 9 și 23 Jan. 1930).

4) Ziarul *Trud* scrie:

„Religiozitatea este prigoniată fără încetare și va continua să fie. În Moscova erau 675 de biserici și n'au mai rămas decât 287. Au fost închise, în 1928, în U. R. S. S., 545 de „hoteluri particulare” ale lui Dumnezeu.

În 1929, au fost închise 579 până'n luna lui August; vor fi 1.000 de închis până la 1 Ianuarie 1930.

„Cluburile, școlile, bibliotecile comuniste ocupă, în prezent, locuințele lui Dumnezeu.”

„Clopotele ieșesc cu tristețe, însă nu se face și nu se va face nici o îngăduință”.

Pravda afirmă că măsurile luate pentru a împiedica sărbătorirea Crăciunului au fost înnumerate de izbândă. Autorizații, în deosebi, au închis numeroase biserici. Însă ziarul sovietic amintește, în acelaș timp, că Crăciunul trebuia să fie sărbătorit de un număr restrâns de locuitori. Cea mai mare parte sărbătorește după calendarul vechi.

(Va urma)

Librăria „PRINCIPELE CAROL”

Inzestrată cu toate materialele de scris și citit, bune și ieftine,
IN MIJLOCUL ORAȘULUI
Curtea Bisericii „Kalenderu”
STR. DOAMNEI 18 BUCUREȘTI 1

PENTRU BISERICI
LUMINĂRI BUNE DIN CEARĂ CURATĂ
Se găsesc de vânzare la
FABRICA DE LUMINARI
OCHIUL LUI DUMNEZEU
IOAN GH. NICOLAU
Strada Căpitan Gh. Proșescu No. 18
BUCUREȘTI

La Ad-ția ziarului „CULTURA POPORULUI” strada Regală No. 16 București, I se află de vânzare următoarele

lucrări literare, datorite scriitorului *Vasile Militaru*:

1). Stropi de Rouă, poezii,	35 lei ex.
2). „Fabule”	60 „ ”
3). „Doina”, poemă în versuri,	20 „ ”
4). Graur cel nesocotit, povești	10 „ ”

Se pot trimite prin poștă, contra-cost, adăogându-se 20 lei porto.—

La Administrația Ziarului
CULTURA POPORULUI

Se află de vânzare CARTEA
PĂTRIE ȘI NEĂM
de D-L PROFESOR UNIVERSITAR
MARIN ȘTEFĂNESCU

Costul 40 Lei exemplarul
Se expediază contra cost trimis prin Mandat Poștal

Loteria CULTUR PATRIEI

CĂȘTIGURI DE 3.000.000 L.EI.— (Trei milioane lei)

Costul unui bilet 20 lei

Biletele se află de vânzare la Magazinul G. Apostoleanu,
Casă fondată în anul 1853, în București Calea
Victoriei, 26 și la Administrația Ziarului
„Cultura Poporului” din Strada
Regală No. 16 precum

și la Sediul Asoc. CULTUR PATRIEI Str. Cobălcescu, 2 A,
TRAGEREA IREVOCABILĂ LA 16 Iulie 1931

(Va urma)

parie, trebuie să aibă casta ei aparte, cu trântorii respectivi.

Dar, din nenorocire, am avut ocazie să fac experiența cu însăși pielea mea, cu o specie de parazit din cel mai periculos, distrugându-te din toate punctele de vedere. Și această specie, este patronată de „Secția” *Adventistă*.

Această „Secția” (insectă) a fost importată în țara Românească de un parazitator din punct de vedere moral, și, înșiți în sufletul nostru de un alt con-național al său:

Odată introdusă în țara Românească, au început să interpreteze anumite texte din Sf. Scriptură, cum că numai Dumnezeu ar avea dreptul acesta să îngăduie posibilitatea înțării în „Impărăția Cerurilor”, așa după cum face fiecare „Secția” (insectă) în parie.

În decursul timpului fără să bag de seamă, mă pominesc cu o droaie de pa-

raziți, care și-au înfipt ventuzele diavolești în sufletul nostru și sugându-ne vlagă prin vre-o 23 (douăzeci și trei) de sisteme diavolești.

Această specie de parazit fiind foarte periculoși și neputând scăpa de ei prin forțe mici, ca și cei dinții care i-am amintit mai sus, că nu le poți scăpa de ei decât numai printr'o alifie specială. Tot așa și cu aceștia. Însă alifia lor este de o alifă natură: Adevărul.

Sprâjinindu-mă pe Adevăr m'am luptat din răspuțeri ani de-a rândul, ca să le pot scoate ghiarele implantate în pielea mea.

Dar mi-a fost imposibil. Văzându-mă pus într'o imposibilitate și ne mai având altă cale posibilă de-a mă scăpa de acești paraziti periculoși, am scos o carte, în care arăt proveniența și

1). „Cine sunt și ce urmăresc. Ad-ventistii? Care se găsesc la toate librăriile mai importante din țară, costul este 50 lei.”

existența lor parazitară cu care din nenorocire am avut ocazie să fac experiența cu însăși pielea mea într'un interval de 25 de ani.

Începând a-i freca cu această alifie, au început să pice tocmai ca paraziti.

Dar toțiși profitând de tembelismul nostru spiritual, depun toate stăruirile de-a se implanta cu mai multă sete în sufletul fraților noștri. Și după cum de „insectele parazitare” sus amintite nu se poate scăpa omul singur chiar statul înțe vine pentru stărpirea acestor „insecte”.

Acelaș lucru cred că este necesar, ca să punem cu toți mâna să ferim pe frații noștri de flagelul acesta diavolesc.

Trebuie să ne gândim serios dacă această „insectă parazită” cu întreg sistemul ei și cu conducătorii ei din Țara Românească, mai pot dăinuși în țara noastră...

C. OUAU

GLUME

Doi învâțați întâlnesc odată pe un cioban care stău oile la munte. Unul din ei ca să ia pește picior pe cioban (să-și bată joc de el) îl întreabă:

— De unde, cum, cite?”

Iar ciobanul care era foarte isteț nu stătut mult pe gânduri și răspunde:

— De la vâi, la munte Toader și cincii sute!”

Un om prășia cu o femeie. Un trecător le zice:

— „Bună ziua omule cu femeia!” Dar femeia atunci răspunde:

— „Bagă de seamă omule, că nu e omul cu femeia sa, căci mama acestui om e soacra mamei mele!” Cine erau cei doi lucrători?

Măgarul călare pe cal.

Odată un moșier fudul trecea călare pe un cal de soi bun. În vâjtorul satului venia dimpotrivă, călare pe un biet măgar.

Moșierul ca să umilească pe învâțător îl întreabă cu glas tare:

— Cum mai merge măgarul D-le învâțător?”

— Cum să merge? Călare, D-le, călare pe call!”

INFORMAȚII

Numărul de față a fost imprimat cu articole rămase dela vechea conducere

La începutul lui Noemvrie d. *M. Sadoveanu* a fost sărbătorit pentru împlinirea a 50 de ani de vârstă. Cu acest prilej — scriitorul *Cezar Petrescu* scrie, în ziarul *Curențiu*, despre însemnătatea d-lui *Sadoveanu* pentru scriitorii mai tineri: „Ne-a scos de la cafenea și ne-a trimis în viața cea mare și puternică, așemini fluturilor, ca să căutăm acolo substanța cărților noastre, nu în vane dispute estetice între un șvar și un trabuc, un cancan și o învârteală”.

Nu se citește. — Într'un număr din *Adevărul*, medical care icălește *Dr. V.* scrie că, după știri date de curând, ar fi la noi 15.000 de biblioteci sătești. Lucru foarte îmbucurător. Dar mai puțin îmbucurător e faptul că deși avem biblioteci, ele stau cu foile netăiate. Nu se citește. La aceste arătări, răspunde acum altcineva, cu numele *Solitar*, în *Adevărul* dela 8 Noem. a. c. Acesta spune că cerem dela țărani

prea mult. 1. El e copleșit de nevoi și nu-i arde de citit. În a-cesta, el nu vede folos. 2. Trebuie văzut ce cuprindeau bibliotecile, fiindcă de multe ori se aduc cărți pe care țărani nu le poate citi. Într'un loc a venit odată un profesor de universitate și le-a vorbit țărănilor despre: „Ereditate, cu un grai cu care țărani nu l puteau înțelege. 3. Ce să poftim dela țărani să citească, dacă nici orșeni nu citesc? Aceștia mai poftesc să le dai să citească pe gratis. Ei socotesc că fac unui ajutor o cinste dacă îi ceri să citească vreo carte a lui. De cumpărat nu cumpără, și atunci să mai cerem țărănilor să citească?”

Cum crește tineretul. — D. N. Iorga scrie în *Neamul Românesc* (26 Oct. a. c.) că tineretul nostru „crește în cultul porcriilor argeziene”, adică citind de zor și admirând ce scrie d. *Teodor Argezi*.

Muncă ruinătoare. — Munca știți că e ziditoare, nu rușătoare. Toți d. N. Iorga numește astfel „munca” politicienilor noștri, fiin-

decă e muncă pentru danșii, iară pentru țară o ruină (*Neamul Românesc*, 22 Oct. a. c.).

Munca lipsă la chemare — Înclinarea ritmului muncii noastre naționale tocmai în momentul când el trebuia înțefit cu înversunare, cu disperare, va figura în istoria acestui neam ca cea mai mare între toate crimele generației noastre.

N. IORGA
în *Neamul Românesc* din 26 Oct. 1930

Iar furare de nume. — După cum citim în *Neamul Românesc* din 16 Oct. a. c., d-ra *Iolana Maurer* vrea să-și zică *Mureșanu*. Dar Românii cu acest nume nu au nimic de zis? Era odată, cu acest nume un profesor de pictură la Iași.

Tot acolo, citim că *Ionel L. Starek* vrea să-și zică *Ionel Jivanu*, iar *Raul Weinstein*, *Raul Vigan*. Ce zici Părinte *Vigane* din Gori, cel cu cartea: *Urmasii pe Domnul*? Nu protestezi la ministrul de Justiție?

Se dă goana după nume românești!